

ת"פ 30325/07 - מדינת ישראל נגד ארז עזרא סעד

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 15-07-30325 מדינת ישראל נ' סעד
בפני כבוד השופטת אליאנה דניאל

המאשימה מדינת ישראל

נגד הנואשם ארז עזרא סעד

הכרעת דין

רקע

כנגד הנואשם הוגש כתב אישום מתוקן המיחס לו חבלה ברשותו בניגוד לסעיף 341 בחוק העונשין התשל"ג- 1977 (להלן: "החוק"), והזק לרכוש בمزיד, בניגוד לסעיף 452 בחוק.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנואשם והמתלוון מר יעקב וקנין (להלן: "המתלוון"), מתגוררים בבניין משותף ברחוב שמעיה באלעדי. בין השניים התגלעה מחלוקת הנוגעת לתוספות בניה שנבנו על ידי כל אחד מהם.

ביום 22.02.15 בשעה 08:40 לערך, ניסה המתלוון לנתק מקיר גג הבניין סולם חירום אשר הנואשם קיבע לקיר. או אז יצא הנואשם מחלון דירתו וטיפס במעלה הסולם בכיוון הגג. משהבחן בו המתלוון, מיהר להיכנס לדירתו דרך דלת זכוכית, וגעלה. בתגובה היכה הנואשם בחזקה בדלת וניפץ את הזכוכית. המתלוון נפגע מהזוכוכית שהתרפפה, וונגרמו לו חבלות מדומות במצבו ובאפו.

הנאשם אישר בתשובתו לכתב האישום, כי הוא אכן מתגורר עם המתלוון בבניין משותף, וכי קיימים ביניהם סכසוך אשר לתוספות בניה. הנואשם כפר בשאר העובדות הנטען, וטען כי כלל לא התרחש אירוע בין המתלוון ביום 22.2.15, וכי לא עלה אל הגג באותו מועד.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את העדים, התרשםתי מהם באופן בלתי אמצעי, ובחנתי את טענות הצדדים, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטול המוטל עליה, והוכיחה את הנטען כנגד הנואשם מעבר לספק סביר. להלן נימוקי.

הצדדים מסכימים כי המתלוון והנאשם מתגוררים באותו בניין, כאשר הנואשם מתגורר בקומה השנייה, ואילו המתלוון

עמוד 1

מתגורר בקומת השכית, מעל הנאשם. כך גם מוסכם על הצדדים כי במהלך השנים בהן הנאשם תוסף בניה לbijתו, וכי על גג תוספת הבניה מבקש המטלון לבנות חדר נוסף לבתו, והוא כבר ריצף את רצפת התוספת כהכנה לבניית החדר, וקבע דלת זכוכית בbijתו, ממנו ניתן לצאת אל גג תוספת הבניה (להלן: "דלת הזכוכית"). סיבוב השאלה בדבר זכות השימוש בתוספת הבניה, איזה סכום על המטלון לשלם לנאשם כדי להשתמש בתוספת הבניה, ואם השימוש של המטלון במקום גורם נזקים לדירותו של הנאשם, מנהלים הצדדים דיונים בbijתי דין צדק שונים.

עוד יובהר, כי לאירוע הנטען לא היו עדדים, ואולם גרסת המטלון נתמכת במספר ראיות מוחזקות, כפי שיפורט להלן.

המטلون, מר יעקב וקנין, העיד כי ביום שישי, יומיים קודם לארוע מושא כתוב האישום, קיבע הנאשם סולם מדיורתו בקומת השכית, דרך החלון, אל גג תוספת הבניה, סמוך לפתח דלת הזכוכית. בשבת ביקש המטלון מאחד השכנים בbijניין, כי יפנה אל הנאשם ויבקש ממנו להסיר את הסולם, ואולם הנאשם לא עשה כן. המטלון העיד בכנותו כי איןנו זוכר אם השכן, ממנו ביקש לפנות אל הנאשם, עדכן אותו בתגובה הנאשם טרם האירוע.

מכל מקום, נכון אי הסרת הסולם, החליט המטלון ביום 22.2.15, בשעות הבוקר, לנסוט להוריד בעצמו את הסולם שקייבע הנאשם. משמעו הנאשם שהוא מתעסק עם הסולם, יצא דרך חלון הבית וטיפס על הסולם כשהוא ממלמל דברים. המטלון העיד כיตอน המלמל נשמעו מאיים, אף שלא ידע מה בדיק נאמר. הוא תיאר את הפחד שאחז בו במהלך עליית הנאשם אל הגג, וכתוצאה לכך נכנס המטלון בריצה לבתו, ונעל את הדלת. או אז ניסה הנאשם למשור את הדלת, וונפץ את הזכוכית כך שזכוכיות התעופפו לעבר המטלון, ואחת מהן אף גרמה לו לדימום במצחו. המטלון רץ בחרחות לעבר אשתו שישבה בסלון הבית, ומשיפור לאשטו את שהתרחש, הזעקה זו את המשטרת, וגם שכנים הגיעו למקום הצעקות. לדברי המטלון, בעקבות האירוע היה בטרואה מתמשכת, וכך גם בני bijתו, וילדיו אף סיירבו לישון.

המטلون תיאר כי בין הנאים היו מחלוקות ממוניות שהתרברו בbijתי דין שונים, ויחד עם זאת טען כי ניסה לשמור על יחסי שכנות טובים עם הנאים, ובכלל זה שלח לו משלוח מנות בפורים והזמין לבתו שנולד לו בן. עם זאת, הוא העיד כי לעיתים מתנהל הנאים כמו שאינו שולט על עצמו, וכך, תיאר, בעת שדיינים היו בbijדור בbijתו על מנת לעמוד על המחלוקת שבין הצדדים, נכנס הנאים אל הדירה ואףלקח דפים מהסלון ללא הסכמתו.

עם זאת, המטלון הכחיש את טענת ההגנה לפיה התalon במשטרת כקלף מיקוח לעניין התשלום בגין תוספת הבניה. כן הכחיש באופן נחרץ את הטענה כי שלח שכנים למסור לנאים כי אם יוותר על חלק מההסכם, יבטל את התalone. לאumont יכולות לצין כבר עתה, כי לו היה נכוונה הטענה, והמטلون אכן ביקש משכנים לבניין להעביר לנאים את המסר כי יבטל את התalone אם הנאים ימחלו על חלק מהתשלום המבוקש, מצופה היה כי הנאים יבקש להheid ממי משכנים אלו. ואולם אף אחד מהשכנים לא הובא לעדות על ידי ההגנה.

נתתי אמון בעדות המטלון בפניי. מאמינה אני לגרסתו כי סבר שניתן לתהום את המחלוקת בתחום הממוני בלבד, ומשום כך, עד לאירוע המתואר ניסה לשמר על יחסי שכנות טובים. **התרשמתי כי הוא דיק בדבריו, אישר לגבי פרטיהם מסויימים כי אינו יודע כיצד התרחשו,** וכך גם לא העצים ואישר כי הנאים לא הכה אותו ולא נגע בגופו באופן ישיר. ביושר השיב כי אינו יודע מדוע עזב הנאים את המקום לאחר ניפוי הזכוכית, ושיער כי כך עשה בשל צעקות השכנים, וכי ניפץ את הדלת מתוך עצבים, משלא הצליח לפתח אותה.

מקבלת אני כמהימנה את גרסת המתלוֹן כי לא הבין מה בדיק מלמל הנאשם, אולם התרשם מאופן הדיבור ומהטון כי מדובר במלל מאים. מטענות ב"כ הנאשם עלה כי במשטרת מסר המתלוֹן שבעת ניפוץ הדלת אמר לו הנאשם "אני אראה לך מה זה", וגם בכך יש כדי לאשר כי המלל אכן נשא בחובו איום.

מצוין לעיל, לרשות המתלוֹן מספר תימוכין:

בהסכם הצדדים הוצהר לפרוטוקול כי גובה הودעת המתלוֹן מיום האירוע ציין כי הוא מבחין בחתר מדם על עין ימין של המתלוֹן.

כן הוגשה בהסכמה תעודה רפואית של המתלוֹן מיום האירוע (ת/2), ממנה עולה כי **נמצא פצע במוח ימין שכבתוכו חלק של זכוכית ושאריות קטנות של זכוכית על הקרכפת**. הרופא הבודק ציין כי המתלוֹן נמצא במצב נפשי גבוה "עם רעידות".

رس"מ משה קאלו, אשר שימש כסיר המשטרה באירוע בעת האירוע, העיד כי פגש במתלוֹן וראה את אףו זב דם, וכן גם את מצחו. הוא הבין בדلت **זכוכית מנופצת עם שברי זכוכיות של הרצפה** (ר' גם דז"ח הפעולה מיום האירוע, ת/6). כן עולה מהדו"ח, כי המתלוֹן תיאר בפני השוטרים כי באמצעות חפץ שלא זהה על ידו, שבר הנאשם את דלת הזכוכית.

גם התמונות שהוגשו בהסכמה (ת/7) מלמדות על פצעים מדמים במצחו ובאפו של המתלוֹן, שברים זכוכיות רבים על הרצפה, דלת הזכוכית השבורת, ועל הסולם שהזבב - בסמיכות לדלת הזכוכית.

עוד הוגשה **חשיבותם בבדיקה תיקון זכוכיות**, מחרחת האירוע (ת/5).

כן העידה אישתו של המתלוֹן, ובדבריה היה כדי **לחזק את גרסתו ולהעיד על מצבו הננסע מיד בסמוך למעשה**. אביג'ג וקנין, אשת המתלוֹן, העידה בדומה לעדות המתלוֹן, כי ביום שישי הבחינו שהנאשם ניחם סולם שהגיע לקומתם, וסבירו שהדבר אינו ראוי, בין היתר מאחר שניתן לצפות מאותו מקום על השירותים והמקלחת שלהם. בנסיבות השבת דבר בעלה עם שכנ, במטרה שזה יבקש מהנאשם להוריד את הסולם, אולם הדבר לא צלח.

ביום האירוע לא הרגישה טוב ולכך שהתחה בבית. בעלהלקח את הילדים למוסדות החינוך, וכשהזר אמר לה כי יוריד בעצמו את הסולם. **לאחר כשתwei דקודות שמעה "בום"**, וראתה את בעלה רץ לעברה כשהוא צורה והואיטרי. בעלה תאר באוזניה את האירוע, אמר לה שהנאשם אחץ חפץ بيדו ועימו ניפוץ את זכוכיות, והיא התקשרה אל המשטרה. בהעת יצאו החוצה שכנים מהบניין, לשמע העזקות, ושאלו מה קרה.

בכנות העידה כי לא ראתה את הנאשם מבצע את המעשים הנטען, אולם כאמור הייתה עדה לחרדתו של בעלה, שמעה את הניפוץ, ראתה את הפגיעה בבעלה, וכן תארה את שברי זכוכיות על שמיכות הילדים, בחדר אשר דלתו נשברה.

העדת העידה כי היא ובעלה לא ניקו את זכוכיות טרם חזרת הילדים, שכן היו בטראה ולא תיפקדו. היא הוסיפה כי אף שלא סיפרו לילדים את שהתרחש, הרי שהילדים שמעו אותם מדברים אודות האירוע, ולא הסכימו לישון באותו חדר משך תקופה.

דברים דומים מסירה גם בהודעתה במשטרת, סמוך ליום האירוע (נ/4).

ציוין כי מת/6, דו"ח פעולה מיום האירוע, עולה כי מי שהודיעה למשטרת על האירוע היה אשת המתלון. בפרטיו המקרה נרשם "**מיישׁו ניפַץ להם את החלון בבית וכרגע מתעמת עם הבעל... צrhoות אוֹמוֹת**". על רקע זה, מתקשה אני להבין את טענתם ב"כ הנאשם כי ספק אם האישה הייתה בבית באותו יום האירוע, ולא מצאתי כי הגנה ערערה בשאלותיה את מהימנות העודה, נוכח התרשומות הבლתי אמצעית מעודתת כמפורט לעיל.

אל מול עדות המתלון והראיות התומכות, העיד הנאשם כי כלל לא עלה אל הגג באותו יום ראשון, אלא ביום שישי בלבד, וכי מעולם לא תקף אף אדם. לعدותנו, הוא יצא בכל יום באותו לשעה 00:00 בבוקר אל כולל המזci בתים, וכך עשה גם ביום האירוע.

הנאשם העיד כי כאמור, בין לבין המתלון קיימים ויכולת כספי ארוך שנים. לטענתו, הוא עצמו בנה חוק, ואילו המתלון החל לבנות ללא היתרדים - ריצף, יצק ובנה יסודות. כן טען כי בשל הבניה הבלתי חוקית של המתלון נגרמו רטיביות וסדקים בקירות דירתו (התמונות שהוגשו, נ/6, אכן מעידות על סדקים ורטיביות בדירה הנאשם). הוא העיד כי ביקש שהמתלון ישלם עבור ההשקעה אותו השקיע בבנייה, והשניים מצויים בחלוקת על קר.

אשר לסכום הקונקרטי סביר הצבת הסולם, אישר הנאשם כי קיבע את הסולם בדיבלים, ולא הסיר אותו גם כשידעה שהמתלון כועס בגין קר. בתוך קר, אישר למעשה את גรสת המתלון כי המתלון פנה אל אחד השכנים כדי שהזה יבקש מהנאשם להסיר את הסולם, שכן לעודתו בשבת פנה אליו אחד השכנים ואמר לו שהמתלון כועס בגין הצבת הסולם.

הנאשם העיד כי השאיר את הסולם במקום שכן המתלון גرم לסתימות. ואולם בהמשך העיד כי לאחר שהמתלון שילם עבור חלקו בגג, הסיר את הסולם, קרי - לא הסתימה היו המנייע להותרת הסולם במקום, אלא העדר התשלום על ידי המתלון.

עיוון בהודעת הנאשם במשטרת, מיום 25.2.15 (ת/1), מלמד כי הנאשם ניסה להרחק את עצמו מהאירוע, תוך הוספה פרטימם בהם אין נתונים אמינים. קר, טען הנאשם כי ביום שישי, קודם למועד האירוע הנטען, עלה אל הגג דרך החלון כדי לפתח נזילה, לאחר שהתקשר אל המשטרת כדי להודיע כי הוא עומד לעלות אל הגג, אף ש לדבריו "אצלם" לא פנים למשטרת. הנאשם לא העיד בפניו אודות שיחה שכזו למשטרת, ולא ברור מדוע לשיטתו עליו להתקשר אל המשטרת ולהודיע שהוא עולה אל הגג, אם מדובר בשטח שלו בו הוא זכאי להשתמש, וכש"אצלם" כלל לא פונים למשטרת.

כשעומת הנאשם עם הפגיעה בפני המתלון באותו יום האירוע, השיב כי אשתו של המתלון צעקה ומרביצה לו, טענה ממנה חזר במהלך עדותם בפניי.

אף האירוע הנטען באשר לביקור הדינים בبيתו של המתלון והעובדה כי הנאשם התנהג במהלך למקובל, קיבל אישור בהודעת הנאשם במשטרת, בה מסר כי נכנס אל בית המתלון ללא הסכמתו, וכי המתלון ביקש ממנו לצאת מהמקום.

עוד ציוין, כי מת/6, דו"ח הפעולה מיום האירוע, עולה כי אחד השוטרים שוחח בשלב מסוים עם הנאשם, וזה מסר כי הוא בפגישה וגייע בעודם לשעתיהם לתחנת המשטרת. חרף זאת, לא נחקר הנאשם ביום האירוע. בעודותו טען כי הגיע אל התחנה באותו יום, ואולם התבקש לשוב באותו אחר. יוטעם כי אף אחד מהשוטרים לא עומת עם טענה זו של הנאשם,

לפיה הגיע למשטרה במועד האירוע ואולם התבקש על ידי השוטרים שלא להיחקר.

ונכח מכלול המתוואר לעיל, לא נתתי אמון בעדות הנאשם. גרסתו אשר לאروع המתוואר בכתב האישום לא היתה משכנתה, והתרשמתי כי במשטרת ובבית המשפט טען טענות שאין מדיוקות, בניסיון להרחק את עצמו מהמתוואר. כך בטענה כי הנאשם נפגע בפניו שכן הוכה על ידי אשטו, וטעنته כי התקשר אל המשטרה כדי להודיע כי הוא עולה אל הגג - טענה אשר כאמור לא נטענה בפניי מי מהשוטרים שהיעדו בפניי. כן התרשמתי כי הנאשם ניסה להשחרר את פניו המתלוון באמצעות הגשת מסמכים מבטי הדין והציג טיעונים הנוגעים למחלותה הממוניית, ואשר אינם עוסקים באופן ישיר באירוע שבפניי.

uced אליבי העיד מר ישראל יצחק. לדברי העד, עד לפני מספר חודשים נסע בכל בוקר ברכבו של הנאשם אל הכלל בבתים, והשניים נהגו לצאת מאלעד בשעה 10:8.

יאמר כבר עתה, כי העד אישר שהיו מקרים בהם נסע באוטובוסים או עם אדם אחר, ולא שוכנעתי כי יש ביכולתו לזכור כי אכן נסע דזקא עם הנאשם ברכבו ביום האירוע.

זאת ועוד, בחקירה נגדית נשאל העד באשר לבעלות הנאשם ברכבו, והשיב כי הנאשם מחזיק ברכב מסווג קיה כ-5 שנים. לאחר שנטען בפניי כי רכב הקיה נמצא בבעלות הנאשם רק משנת 2014, השיב כי אולי לא מדובר ב-5 שנים אלא ב-4, וזאת אף שמשנת 2014 חלפו שנתיים בלבד.

בנסיבות אלו, לא נתתי אמון בעדות עד ההגנה. עדות העד כי הוא נסע עם הנאשם يوم יומם במשך 5 שנים, וחרך זאת לא ידע כי הנאשם רכש רכב רק לפני כשנתיים, כפי שעלה מדו"ח בעליות ברכבים אותו הגישה המאשינה, אינה מהימנה. מהדו"ח נלמד כי הנאשם רכש את הרכב מסווג קיה בחודש יולי 2014 בלבד, וכי קודם לכן - מאוגוסט 2012 ועד יולי 2014, לא היה בעליו של רכב כלשהו. כך גם לא ביסס העד את טעنته כי אכן נסע עם הנאשם במועד האירוע, שעה שלגרסתו שלו נסע גם באמצעות תחבורה אחרים במהלך התקופה הרלוונטית. מצופה היה כי ככל שהוא לנאשם אליבי, לפיו אכן היה במקום אחר בעת האירוע הנדון, היה מביא לידיעת המשטרה או בית המשפט את קיומה של ראיית האליבי קודם למתן העדויות עצמה, למעלה משנה לאחר התרחשות האירוע. נוכחות דברים אלו נמצאה כי אין בעדות העד כדי לפגום בראיות ההתביעה.

סיכום ומסקנות

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם באופן בלתי אמיתי, אני מוצאת כאמור כי המאשינה עמדה בנטול המוטל עליה.

כאמור, נתתי אמון בעדות המתלוון, אשר נתמכה בראיות רבות. המתלוון אמין העיד בפניי כי לא הבחן כיצד ניפץ הנאשם את הדלת, ואולם כמתואר לעיל, ביום האירוע עצמו מסר הן לשוטרים שהגיעו למקום והן לאשתו כי הנאשם אחיז בחוץ בידו, ובנסיבות אלו איני מוצאת כי העדר הזכרון במועד העדויות אשר בדרך ניפוץ הזכות, פוגע ב邏輯יותו.

טענת ההגנה כי התלווה במשטרת מניפולטיבית, טומנת בחובה את ההנחה כי המתלוון הוא אדם כל כך מניפולטיבי עד כי מתווך רצון להזיק לנאשם, ישבור את דעת הזכוכית שביבתו, יפיצע את עצמו, או שהדעת תשבר במרקחה, והמתלוון

ינצל את ההזדמנות ובאופן מיידי יקים קול צעקה לבניין על מנת שהשכנים ישמעו, וידוח מיד אודוט כל האמור למשטרה, בטענת שוא כי מדובר במעשה אותו עשה הנאשם.

יוזכר בהקשר זה כי ההגנה אינה חולקת על אמונות התעוודה הרפואית שהוגשה והמלמדת על פצעית המتلון, ועל התמונות המלמדות על הפגיעה במטלון ובדלת הזכוכית. כאמור, גם השוטרים הבינו בפצעים מדמים, וכן הוגשה חשבונית המלמדת על תיקון דלת הזכוכית למחירת הארווע.

כל אלו מצטרפים לעדות אשת המטלון, אשר אומנם לא ראתה את המתרחש במו עיניה, אולם הייתה בקרבת מקום ושמעה חלק מהairoוע. בהמשך ראתה את בעלה רץ לעברה כשהוא מבוהל ופצוע, שמעה מפיו את שהתרחש, וראתה את שברי הזכוכיות על רצפת החדר ועל גוףו של בעלה.

מקבלת אני את טענת המאשימה כי אף טבעי הוא שבני זוג נשואים ישוחחו ביניהם אודוט אירוע שיש בו מן הטראותה, וכי למעשה לא ניתן לצפות אחרת. התרשםתי כי אין מדובר בתיאום עדויות, והדבר אף נלמד מכך שעודיעותיהם לא תאמנו זו את זו במלואן.

אני מוצאת מקום ליתן משקל לטענות ב"כ הנאים בכל הנוגע לאיו נקיי החדר משברי הזכוכיות ולטראותה שנגרמה לילדיים הגם שלא היו במקום. נהייר כי המטלון ואשתו היו נסערים לאחר האירוע, הם נזקקו לפנותם להיש מקצוע אשר יתקן את הדלת והן לקבלת טיפול רפואי למטלון, ובנסיבות אלו ברור כי הילדים נחשפו לאירוע שהתרחש אף אם לא שמעו את כל פרטיו. אני מוצאת כי הטענות בהקשרים אלו פוגמות במהימנותם.

התמקדות ההגנה בסוגיות הנוגעות לזכויות השימוש בתוספת הבניה, ושאלות הנגזרות מסוגיה זו, הינה התמקדות בסוגיות שאין נוגעות ללב העניין שבפני, אין רלוונטיות באופן ישיר לאירוע הנטען, והן בבחינת עיסוק בסוגיות שלoitut שאינן נדרשות להכרעה שבפני. כך, שאלות בנוגע למועד עיונו של המטלון בחווית דעת שהוגשה בבית דין צדק בנוגע לנזקים שנגרמו לדירת הנאשם (חוות דעת שנכתבה שנה לאחר מועד האירוע), מועד ריצוף הגג על ידי הנאשם, החלטות בית הדין בכל הנוגע לסכום הבניה, ועוד. אף אם לא דיק המטלון בעדותו בכל הנוגע להתנהלות בבית הדין ולהיתרים שקיבל מבית הדין להשתמש בשטח המחלוקת, הרי שכאמור שאלות אלוZNICHOT לשאלת שטח מחלוקת, ואך מבסיסות את שאינו צריךabisos - כי בין המטלון לנאים הייתה יריבות ארוכת שנים.

התרשםתי כי הנאשם כעס על המטלון, אשר לשיטתו השתמש בגג אותו הוא בנה מבלי לשלם לו עבור השימוש, ואף גרם על פי הנטען לנזילות בדירותו של הנאשם, נזילות אשר גרמו לילדים לחילות בדילקט ריאות. על רקע זה, ניתן להבין את כעסו של הנאשם על המטלון, ומדובר משנישה המטלון לפרק את הסולם אותו קיבע הנאשם, בערה בו חמתו והוא עלה אל המקום בחמת עצם.

כמובן לעיל, לא נתתי אמון בגרסת הנאשם, והתרשםתי כי ניסה להרחיק עצמו מהזירה באמצעות טענות שאיןאמת, לא זמן עדי הגנה אשר יכולם היו לשיטתו להפריך את הטענות נגדו או להטיל ספק במניעו של המטלון, ומנגד זמן עד אליביו בו לא נתתי אמון.

נוכח מכלול המפורט לעיל, מצאתי כי גרסת המטלון מהימנה ונתמכה בשל ראיות מחזקות ממשמעותו. אני מוצאת כי המיחס לנאים הוכיח מעבר לספק סביר, ולפיכך יורשע בכל האמור בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשע"ז, 29 נובמבר 2016, במעמד הצדדים